

Cartea lui Daniel - Numărul o sută optzeci și doi

Alianțe și bătălii profetice: de la vechiul Seleucus la geopolitica modernă

Jeff Pippenger

2024-04-12

Versetele treisprezece și paisprezece identifică o istorie în care Seleucus și Filip al Macedoniei formau o alianță și ei prefigurează Statele Unite, care sunt prima armată-proxy a Romei, iar Macedonul (Grecia) este un simbol al Națiunilor Unite. În acea istorie timpurie, o alianță a împăratului de la miazănoapte (Seleucus) și a lui Filip (Grecia) reprezintă istoria care conduce la Bătălia de la Panium, care, două secole mai târziu, a avut numele cetății schimbat din Panium în cetatea Cezareea lui Filip. Numele dublu al cetății nu comemora alianța dintre Seleucus și Filip al Macedoniei.

Numele „Cezareea lui Filip” derivă din transformarea istorică a cetății antice cunoscute sub numele de Paneas sau Panium. Cetatea a fost numită inițial Paneas datorită apropierii sale de un izvor important, închinat zeului grec Pan. Izvorul, care în Antichitate a constituit un loc religios de mare însemnătate, se vărsa în râul Iordan.

În timpul domniei regelui Irod cel Mare, în jurul secolului I î.Hr., cetatea a trecut prin renovări semnificative și a fost extinsă și înfrumusețată. Cezareea lui Filip a fost numită astfel de Irod Filip, un fiu al lui Irod cel Mare. El a numit cetatea Cezareea în onoarea împăratului roman Cezar Augustus, iar Filipi după sine însuși, de unde Cezareea lui Filip. Prin urmare, „Cezareea lui Filip” este o combinație între „Cezareea”, reflectând omagiul adus de Irod lui Cezar Augustus, și „Filipi”, cinstindu-l pe Irod Filip.

În plan profetic, Panium este asociat cu o confederație între Seleucus și Filip al Macedoniei, precum și cu alianța dintre Cezar și Irod Filip. Aceste două alianțe se referă la alianța dintre Statele Unite și Organizația Națiunilor Unite, care urmează prăbușirii Rusiei lui Putin, reprezentată prin Seleucus și Filip. Ele reprezintă, de asemenea, alianța dintre Papalitate, care este mama, și Statele Unite, care sunt fiica, așa cum sunt reprezentate prin Cezar și Filip, care au fost amândoi reprezentanți ai Romei. Împreună, ele identifică Statele Unite întinzând „de-a lungul prăpastiei pentru a apuca mâna puterii romane” și întinzându-se „peste abis pentru a-și uni mâinile cu Spiritualismul”. Înaintea legii duminicale din versetul șaisprezece, întreita unire este deja pusă în aplicare.

Panium reprezintă centrul închinării grecești aduse zeului Pan. Izvorul care fusese dedicat zeului grec Pan era cunoscut, de asemenea, în acea vreme, ca „Porțile Iadului”, iar când Isus a vizitat acel loc, afirmația Sa despre „Porțile Iadului” identifică o confruntare între atributele politice și religioase ale Greciei (globalismului) și protestantismul apostat, care are loc în zilele de pe urmă. Aceasta este lupta care a fost inițiată mai întâi de președintele bogat, care a tulburat tărâmul Greciei în versetul doi. Este o bătălie externă la nivel mondial și, de asemenea, o bătălie internă în Statele Unite.

Religia globalismului este religia balaurului, care, în contextul nostru modern, este religia wokismului. În anul 2020, fiara din adânc, identificată în capitolul unsprezece din Apocalipsa, și-a manifestat puterea politică și religioasă și a ucis ambele coarne ale fiarei pământului. Acel adânc, printre altele, este reprezentat de „Izvorul lui Pan”, care alimenta râul Iordan.

În mitologia greacă, Pan era asociat cu natura, sălbăticia și muzica rustică, iar prezența unui izvor închinat lui avea importanță religioasă pentru închinătorii săi. Zeul Pan este adesea înfățișat cu picioarele, coarnele și urechile unei capre. Pan era socotit zeul păstorilor și al turmelor și era adesea prezentat ca o divinitate jucăușă și șireată, care zburda prin păduri și munți. Imaginea lui Pan ca divinitate cu picioare de capră corespunde cu Daniel capitolul opt, unde Grecia este reprezentată printr-un țap. Caprele sunt un animal domestic obișnuit în Grecia antică și erau adesea întâlnite în regiunile muntoase despre care se credea că Pan cutreieră. Această reprezentare a devenit o trăsătură proeminentă a iconografiei lui Pan și a persistat în arta și literatura greacă ce îl înfățișau pe zeu, inclusiv pe moneda națională.

Atunci când Isus a vizitat Cezareea lui Filip, El a afirmat că „porțile iadului” nu vor birui Biserica. Ceea ce Petru a declarat ca răspuns la întrebarea lui Isus este înțeles în istoria și tradiția creștină drept „Mărturisirea creștină”.

Când a venit Isus în părțile Cezareei lui Filip, i-a întrebat pe ucenicii Săi, zicând: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre proroci.” El le-a zis: „Dar voi cine ziceți că sunt?” Simon Petru, drept răspuns, a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.” Isus, luând cuvântul, i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră Îmi voi zidi Biserica; și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Isus Hristosul. Matei 16:13–20.

Acest pasaj este semnificativ deoarece reprezintă un moment crucial în slujirea lui Isus și în dezvoltarea teologiei creștine. Mărturisirea lui Petru că Isus este Mesia, Fiul Dumnezeului celui viu, este considerată temelia credinței creștine și piatra unghiulară pe care este zidită Biserica. Expresia „pe această piatră Îmi voi zidi Biserica” este interpretată în tradiția catolică drept o referire la Petru însuși, pe care Isus îl identifică drept „piatra” pe care va fi zidită Biserica. Această interpretare constituie temeiul primatului și autorității papale în teologia catolică.

ໃນສາດສະໜາສາດໂບຣເຕສະຕານ, “ສົລາ” ບໍ່ໄດ້ຖືກເຂົ້າໃຈວ່າໝາຍເຖິງເປໂຕໂດຍສ່ວນຕົວ, ແຕ່ໝາຍເຖິງຄໍາສາລະພາບແຫ່ງຄວາມເຊືອຂອງເປໂຕໃນພຣະເຢຊູວ່າເປັນພຣະເມຊີອາ ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕາມທັດສະນະນີ້, ຮາກຖານຂອງຄຣິສຕະຈັກບໍ່ແມ່ນເປໂຕ, ແຕ່ແມ່ນຄໍາສາລະພາບວ່າພຣະເຢຊູຄົວພັນ ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍບໍ່ຄວນຖືກການຕີຄວາມທາງສາດສະໜາສາດ, ຄໍາສາລະພາບຂອງເປໂຕໃນ ມັດທາຍ 16:13–20 ຖືກພິຈາລະນາວ່າເປັນຂໍ້ຄວາມສໍາຄັນ ແລະ ເປັນຮາກຖານໃນຄວາມເຊືອຄຣິສຕະຕຽນ, ໂດຍເນັ້ນໜັກເຖິງພຣະອົງລັກສະນະຂອງພຣະເຢຊູວ່າເປັນພຣະເມຊີອາ ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຢືນຢັນພັນທະກົດ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງຄຣິສຕະຈັກ.

În articolul precedent am prezentat un pasaj din Hristos, Lumina lumii, în care sora White identifică unele dintre aspectele asociate cu vizita lui Hristos la Cezareea lui Filip. Unul dintre punctele pe care le remarcă este că Hristos îi luase pe ucenici departe de influența iudeilor, cu scopul de a le pune înaintea lecțiilor de la Cezareea lui Filip.

“Isus și ucenicii Săi ajunseseră acum într-unul dintre satele din preajma Cezareei lui Filip. Ei se aflau dincolo de hotarele Galileii, într-o regiune în care idolatria predomina. Aici ucenicii erau îndepărtați de influența dominantă a iudaismului și aduși în contact mai apropiat cu închinarea păgână. În jurul lor erau reprezentate forme de superstiție care existau în toate părțile lumii. Isus dorea ca priveliștea acestor lucruri să-i conducă la a simți răspunderea lor față de păgâni. În timpul șederii Sale în această regiune, El S-a străduit să Se retragă de la învățarea poporului și să Se devoteze mai pe deplin ucenicilor Săi.” Hristos, Lumina lumii, 411.

În 18 iulie 2020, Hristos i-a scos pe ucenicii din 11 septembrie 2001 de sub influența adventismului laodicean. Prima dezamăgire din parabola celor zece fecioare a produs o separare a mișcării de adunarea batjocoritorilor, care era în curs de a fi lăsată în urmă. Acest adevăr s-a împlinit în istoria millerită la 19 aprilie 1844 și din nou la 18 iulie 2020. Atunci a început istoria timpului de întârziere, iar ea poartă semnătura „Adevărului” atât în mișcarea primului înger, cât și în cea a celui de-al treilea înger.

Dezamăgirea dintâi este primul dintre cele trei semne de hotar, iar istoria se încheie cu Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844, care preînchipuie „marele cutremur” din capitolul unsprezece al Apocalipsei. Începutul, prima literă a alfabetului ebraic, reprezintă o dezamăgire, iar sfârșitul, a douăzeci și doua literă a alfabetului ebraic, reprezintă de asemenea o dezamăgire. A treisprezecea literă, reprezentând răzvrătirea, identifică dezamăgirea fecioarelor neînțelepte, care își manifestă starea de pierzare atunci când strigătul de la Miezul Noptii arată cine s-a pregătit și cine nu s-a pregătit pentru criză. Cele douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic reprezintă simbolul unirii Dumnezeirii cu omenirea, care se realizează în cadrul acelei istorii, deși istoria millerită reprezintă primul Cades, iar istoria noastră de astăzi reprezintă ultimul Cades.

Cele două linii sunt paralele, însă una reprezintă eșecul poporului lui Dumnezeu, iar cealaltă biruința poporului lui Dumnezeu. Chiar înainte de cruce, Isus Și-a adus ucenicii la Panium, așa cum i-a adus și pe ucenicii Săi din zilele de pe urmă la Panium, iar, făcând astfel, El a îngăduit ca o dezamăgire să-i desprindă pe ucenicii Săi din zilele de pe urmă de „influența stăpânitoare” a adventismului laodicean, reprezentat prin „iudaism” în istoria din capitolul șaisprezece al Evangheliei după Matei. Procedând astfel, El i-a adus totodată, în același timp, pe ucenicii Săi într-un contact mai apropiat cu păgânismul, reprezentând astfel mediul de activitate al ucenicilor Săi din zilele de pe urmă, care trăiesc acum în manifestarea deplină a puterii satanice, reprezentată de sistemele moderne de comunicare care sunt folosite pentru a conduce întreaga lume la primirea semnului fiarei.

Istoria Cezareei lui Filip se armonizează cu istoria Bătăliei de la Panium și cu versetele treisprezece până la cincisprezece. Hristos și ucenicii Săi stăteau în umbra crucii, preînchipuind pe ucenicii Săi din zilele de pe urmă care stau în umbra legii duminicale. Acolo, în versetele

treisprezece până la cincisprezece, care era Cezareea lui Filip și, de asemenea, Bătălia de la Panium, care este locul unde stăm noi astăzi, Hristos a început să-i învețe pe ucenicii Săi despre ceea ce urma să se întâmple în versetul șaisprezece.

„El era pe punctul de a le spune despre suferința care Îl aștepta. Dar mai întâi S-a retras singur și S-a rugat ca inimile lor să fie pregătite să primească cuvintele Sale.” Hristos, Lumina lumii, 411.

Înainte ca Hristos să le vorbească ucenicilor Săi despre cruce, El mai întâi S-a îndepărtat, sau a zăbovit, marcând astfel timpul zăbovirii din parabolă și istoria din 18 iulie 2020 până în iulie 2023.

„La alăturarea Sa lor, El nu a comunicat îndată ceea ce dorea să le împărtășească. Înainte de a face aceasta, le-a oferit ocazia de a-și mărturisi credința în El, pentru ca ei să fie întăriți pentru încercarea ce avea să vină.” Hristos, Lumina lumii, 411.

În iulie 2023, Domnul a început să ofere prilej celor implicați în dezamăgire să-și exprime credința. El a făcut aceasta prin deschiderea mesajului din Ezechiel treizeci și șapte, care era o confirmare a mesajului din 11 septembrie 2001. Acesta era firul care lega laolaltă timpul sigilării de la 11 septembrie 2001 de legea duminicală care va veni în curând. El a făcut aceasta așezând dezamăgirea din 18 iulie 2020 în structura adevărului, căci aceia care erau dispuși să vadă puteau recunoaște că fiecare mișcare de reformă are o temă care străbate întreaga ei istorie sacră distinctivă.

Në ditët e fundit, mesazhi i mjerimit të tretë mbërriti më 11 shtator 2001; pastaj u shpall një mesazh i rremë i mjerimit të tretë, i cili solli një zhgënjim; por mesazhi që i solli përsëri në jetë pas tre ditësh e gjysmë, duke qenë kocka të vdekura, të thara dhe të shpërndara, ishte mesazhi i katër erërave, që është gjithashtu mjerimi i tretë.

Discipolii zilelor de pe urmă pot vedea, dacă aleg să vadë, că cele trei semne de hotar ale sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii constituie aceeași temă la fiecare pas și că, la al doilea pas, răzvrătirea reprezentată de a treisprezecea literă a alfabetului ebraic a confirmat solia ca fiind „Adevăr”. O a doua mărturie pe care Domnul a oferit-o a fost faptul că prima dezamăgire a mișcărilor reformatoare anterioare s-a întemeiat pe răzvrătirea împotriva voii descoperite a lui Dumnezeu, fie că a fost vorba de Moise care nu și-a circumcis fiul, de Uza care a atins chivotul sau de Marta și Maria care s-au îndoit de cuvântul lui Isus cu privire la moartea lui Lazăr. Singura linie de reformă care nu a susținut faptul că prima dezamăgire s-a întemeiat pe neascultare a fost mișcarea de reformă a milleriților, însă s-a arătat și atunci că istoria milleriților posedă semne de hotar interne care se întemeiau pe adevărul celui de-al optulea, care este dintre cei șapte.

Faptul că al optulea este dintre cei șapte constituie un element major al Descoperirii lui Isus Hristos, care este acum dezpecetluită, iar trecerea mișcării millerite filadelfiene către biserica Laodiceea a fost un semn de hotar care a identificat momentul când mișcarea laodiceeană a celui de-al treilea înger urma să treacă la mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. Astfel, faptul că prima dezamăgire millerită s-a împlinit fără ca mișcarea lor să manifeste neascultare a oferit contrastul pentru același semn de hotar în zilele din urmă, când mișcarea

laodiceeană a celui de-al treilea înger avea să neasculte și să producă o dezamăgire, iar prin aceasta avea să se alinieze cu semnul de hotar millerit și să producă logica necesară pentru a vedea că mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii este al optulea, care este dintre cei șapte.

În iulie 2023, Domnul a ridicat un „glas al celui ce strigă în pustie” pentru a-Și pregăti poporul zilelor de pe urmă pentru criza legii duminicale, iar după ce S-a întors de la stăruința în rugăciune la ucenici, le-a dat prilejul să-și exprime credința. În zilele lui Hristos, mesajul era botezul Său, punctul în care Isus a devenit Isus Hristos. Acela bornă se aliniază cu 11 septembrie 2001, iar ucenicii Săi au fost întrebați ce credeau oamenii, iar apoi au fost întrebați ce credeau chiar ucenicii despre Hristos.

„La alăturarea Sa cu ei, El nu le-a comunicat îndată ceea ce dorea să le transmită. Înainte de a face aceasta, le-a dat prilejul de a-și mărturisi credința în El, pentru ca ei să fie întăriți pentru încercarea care urma să vină. El a întrebat: «Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?»”

„Din nefericire, ucenicii au fost siliți să recunoască faptul că Israel nu izbutise să-L recunoască pe Mesia al lor. Unii, într-adevăr, când au văzut minunile Sale, L-au declarat a fi Fiul lui David. Mulțimile care fuseseră hrănite la Betsaida doriseră să-L proclame rege al lui Israel. Mulți erau gata să-L primească drept profet; dar nu credeau că El este Mesia.” Hristos, Lumina lumii, 411.

Majoritatea adventismului nu a crezut în cea de-a treia nenorocire din 11 septembrie 2001. Ei au crezut unele dintre minunile Cuvântului profetic care fuseseră prezentate în mișcare, iar unii au înțeles că mesajul din 11 septembrie 2001 avea elemente de adevăr, dar nu au crezut cu adevărat afirmațiile privind 11 septembrie 2001.

Pretenția din 11 septembrie 2001 fusese tipificată de pretenția din 11 august 1840, iar acea pretenție a fost exprimată de Sora White atunci când a comentat asupra împlinirii datei de 11 august 1840. Ea a declarat:

„În chiar timpul specificat, Turcia, prin ambasadorii ei, a acceptat protecția puterilor aliate ale Europei și astfel s-a așezat sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit exact prezicerea. Când acest fapt a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de justetea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și de asociații săi, iar mișcările advente i-a fost dat un impuls minunat. Oameni de învățătură și de poziție s-au unit cu Miller, atât în predicarea, cât și în publicarea concepțiilor sale, iar din 1840 până în 1844 lucrarea s-a extins cu rapiditate.” Tragedia veacurilor, 334, 335.

Ce qui fut confirmé le 11 août 1840, c'est que les vues prophétiques de Miller étaient exactes, et l'affirmation du 11 septembre 2001 constitue la confirmation que les vues prophétiques de Future for America sont exactes. La multitude impénitente en juillet 2023 ne pouvait ni ne voulait accepter le principe selon lequel la méthodologie conçue par le Christ, et confiée à Future for America, est en réalité la méthodologie de la pluie de l'arrière-saison. Mais alors le Christ demanda à Ses disciples ce qu'eux, et non la multitude, en pensaient.

„Isus a pus acum o a doua întrebare, referitoare la ucenicii înșiși: «Dar voi cine spuneți că sunt Eu?» Petru a răspuns: «Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.»»

„Ngikhokhelwe kusukela ekuqaleni, uPetru wayekhohlelwa ukuthi uJesu unguMesiya. Abanye abaningi ababeshaywe enhliziyweni ngokushunyayelwa kukaJohane uMbhapathizi, futhi bemamukela uKristu, baqala ukungabaza mayelana nomsebenzi kaJohane lapho eboshwa futhi ebulawa; futhi manje bangabaza ukuthi uJesu unguMesiya ababemlindele isikhathi eside kangaka. Abafundi abaningi ababebelindele ngokulangazelela okukhulu ukuthi uJesu athathe indawo yaKhe esihlalweni sobukhosi sikaDavide bamshiya lapho beqaphela ukuthi wayengenayo inhloso enjalo. Kodwa uPetru nabangane bakhe abazange baphenduke ekwethembekeni kwabo. Inkambo eguquguqukayo yalabo ababedumisa izolo bese begxeka namuhla ayizange ichithe ukukholwa komlandeli weqiniso woMsindisi. UPetru wamemezela wathi, ‘Wena unguKristu, iNdodana kaNkulunkulu ophilayo.’ Akalindanga ukuhlonishwa kobukhosi ukuba kuthwese iNkosi yakhe umqhele, kodwa wayamukela ekuthotshisweni kwaKhe.”

„Petro a mărturisit credința celor doisprezece. Totuși, ucenicii erau încă departe de a înțelege misiunea lui Hristos. Împotrivirea și denaturarea venite din partea preoților și a conducătorilor, deși nu-i puteau îndepărta de Hristos, le pricinuiau totuși o mare nedumerire. Ei nu vedeau limpede calea dinaintea lor. Influența pregătirii lor timpurii, învățătura rabinilor, puterea tradiției le împiedicau încă vederea adevărului. Din când în când, raze prețioase de lumină de la Isus străluceau asupra lor, și totuși adesea erau ca niște oameni care băjbâie printre umbre. Dar în ziua aceea, înainte de a fi aduși față în față cu marea încercare a credinței lor, Duhul Sfânt S-a odihnit asupra lor cu putere. Pentru puțină vreme, ochii le-au fost abătuți de la „lucrurile care se văd”, ca să privească „lucrurile care nu se văd”. 2 Corinteni 4:18. Sub vălul omenității, ei au deslușit slava Fiului lui Dumnezeu.”

„Isus i-a răspuns lui Petru, zicând: «Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.»» Hristos, Lumina lumii, 412.

Confesiunea lui Petru, prin identificarea faptului că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, a răspuns direct la întrebarea de încercare a acelei istorii. Venise vremea ca Mesia să Se arate, așa cum fusese stabilit prin Cuvântul profetic al lui Dumnezeu, iar numai aceia care au primit acel adevăr aveau să fie incluși împreună cu cei reprezentați de declarația lui Petru. Petru îi reprezintă pe aceia care primesc mesajul stabilit la 11 septembrie 2001 și care mărturisesc că Isus este Fiul lui Dumnezeu. „Petru exprimase credința celor doisprezece”, iar cei doisprezece pe care îi reprezenta erau cei o sută patruzeci și patru de mii. Din acest motiv, în acel pasaj, Hristos a schimbat numele lui Petru din Simon Bar-jona în Petru.

„Simon” înseamnă „cel ce aude”, iar „bar” înseamnă „fiu al”, iar Iona înseamnă „porumbel”. Simon îi reprezenta pe aceia care au auzit mesajul porumbelului, care reprezenta adevărurile asociate cu botezul lui Isus, când El a devenit Hristosul, uns cu putere, așa cum a fost reprezentat simbolic prin coborârea Duhului Sfânt în chip de porumbel.

Liniile de reformă sunt paralele una cu alta, iar Ioan îi reprezintă pe milleriți, care, la 11 august 1840, au mâncat cărticica. Ieremia se aliniază cu acel eveniment, iar când a mâncat cărticica, a fost atunci chemat după Numele lui Dumnezeu.

Cuvintele Tale au fost găsite și le-am mâncat; și cuvântul Tău a fost pentru mine bucuria și veselia inimii mele, căci sunt chemat după Numele Tău, Doamne Dumnezeule al oștirilor.
Ieremia 15:16.

Când Domnul a intrat în legământ cu Avram, i-a schimbat numele în Avraam, așa cum a făcut și cu Sarai și Iacov. Schimbarea unui nume reprezintă o relație de legământ, iar la semnul de hotar unde simbolul divin coboară, poporul lui Dumnezeu trebuie să mănânce solia, să intre în legământ, iar atunci numele lor este schimbat. Ca reprezentant al ucenicilor din vremea lui Hristos, Simon Bar-Iona îi reprezenta pe aceia care au „auzit” solia „porumbelului”.

Atunci când a depus mărturie că a recunoscut că, la acel semn de hotar, Isus a devenit Hristosul și că El era Fiul lui Dumnezeu, cu tot ceea ce implică aceasta, Hristos i-a schimbat atunci numele în Petru. El exprimase solia pe care poporul legământului lui Hristos din acea istorie a acceptat-o și, făcând astfel, i-a preînchipuit de asemenea pe cei o sută patruzeci și patru de mii din zilele de pe urmă.

Litera „P” este a șaisprezecea literă a alfabetului englez, iar litera „E” este a cincea literă a alfabetului, iar litera „T” este a douăzecea literă, litera „E” se repetă, iar numele se încheie cu litera „R”, care este a optsprezecea literă. Șaisprezece „ori” cinci, „ori” douăzeci, „ori” cinci, „ori” optsprezece fac o sută patruzeci și patru de mii. Lingvistul Minunat i-a vorbit lui Petru în ebraică, iar Noul Testament a fost scris în greacă, iar traducătorii Versiunii King James au produs Noul Testament în engleză.

În pofida celor trei trepte ale limbajelor diferite, Hristos, care este Fiul lui Dumnezeu, Lingvistul Minunat și Numărătorul Minunat, a așezat în capitolul șaisprezece din Matei o ilustrație a sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care se armonizează cu Bătălia de la Panium și cu vizita Sa la Cezareea lui Filip. El a făcut aceasta prin folosirea stăpânirii Sale asupra limbajului și numerelor, căci El este atât Palmoni (Numărătorul Minunat), cât și Cuvântul (Lingvistul Minunat).

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Cu aproape două mii de ani în urmă, un glas de însemnătate tainică s-a auzit în cer, de la tronul lui Dumnezeu: «Iată, Eu vin.» «Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup.... Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine), ca să fac voia Ta, Dumnezeule.» Evrei 10:5–7. În aceste cuvinte este vestită împlinirea planului care fusese ascuns din veacurile veșnice. Hristos era pe punctul de a veni în lumea noastră și de a Se întrupa. El spune: «Mi-ai pregătit un trup.» Dacă S-ar fi arătat în slava pe care o avea împreună cu Tatăl mai înainte de a fi fost lumea, n-am fi putut îndura lumina prezenței Sale. Pentru ca noi s-o putem privi și să nu fim nimiciți, descoperirea slavei Sale a fost acoperită. Dumnezeirea Sa a fost învăluită în omenire, — slava nevăzută în chip omenesc văzut.

„Acest mare scop fusese prefigurată prin tipuri și simboluri. Rugul aprins, în care Hristos I S-a arătat lui Moise, L-a descoperit pe Dumnezeu. Simbolul ales pentru reprezentarea Dumnezeirii a fost un arbust smerit, care, în aparență, nu avea nimic atrăgător. Acesta Îl adăpostea pe Cel Infinit. Dumnezeu atotmilostiv Și-a învăluit slava într-un tip dintre cele mai umile, pentru ca Moise să-l poată privi și să rămână în viață. Tot astfel, în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea, Dumnezeu a comunicat cu Israel, descoperindu-le oamenilor voia Sa și împărțându-le harul Său. Slava lui Dumnezeu a fost atenuată, iar măreția Sa, acoperită, pentru ca vederea slabă a oamenilor mărginiți să o poată contempla. Tot astfel, Hristos urma să vină în „trupul stării noastre smerite” (Filipeni 3:21, R. V.), „în asemănarea oamenilor”. În ochii lumii, El nu avea nicio frumusețe pentru ca ei să-L dorească; și totuși El era Dumnezeu întrupat, lumina cerului și a pământului. Slava Sa era acoperită, măreția și maiestatea Sa erau ascunse, pentru ca El să Se poată apropia de oamenii întristați și ispitiți.

Božje je Mojsiju za Izrael zapovedal: »Naj mi naredijo svetišče, da bom prebival med njimi« (2 Mz 25,8), in prebival je v svetišču, sredi svojega ljudstva. Skozi vse njihovo utrujajoče tavanje po puščavi je bil z njimi simbol njegove navzočnosti. Tako je tudi Kristus postavil svoj šotor sredi našega človeškega tabora. Razpel je svoj šotor ob šotorih ljudi, da bi prebival med nami in nas seznanil s svojim božanskim značajem in življenjem. »Beseda je postala meso in se je naselila med nami (in videli smo njegovo slavo, slavo kakor edinorojenega od Očeta), polna milosti in resnice.« Jn 1,14, R. V., robna opomba.

„De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și Se face părtaș durerilor noastre. Fiecare fiu și fiecare fiică ai lui Adam pot înțelege că Ziditorul nostru este prietenul păcătoșilor. Căci în fiecare învățătură a harului, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare faptă de iubire, în fiecare atracție divină înfățișată în viața Mântuitorului pe pământ, vedem «Dumnezeu cu noi».”

„Satana prezintă legea iubirii a lui Dumnezeu ca pe o lege a egoismului. El declară că ne este cu neputință să ascultăm de poruncile ei. Căderea primilor noștri părinți, împreună cu toată nenorocirea care a rezultat din ea, el o pune în seama Creatorului, determinându-i pe oameni să-L privească pe Dumnezeu ca pe autorul păcatului, al suferinței și al morții. Isus urma să dea pe față această amăgire. Ca unul dintre noi, El trebuia să ofere un exemplu de ascultare. Pentru aceasta, El a luat asupra Sa natura noastră și a trecut prin experiențele noastre. „În toate lucrurile, a trebuit să Se asemene fraților Săi.” Evrei 2:17. Dacă ar fi trebuit să purtăm ceva ce Isus nu a îndurat, atunci, în această privință, Satana ar înfățișa puterea lui Dumnezeu ca fiind insuficientă pentru noi. De aceea Isus a fost „ispitit în toate privințele ca și noi.” Evrei 4:15. El a îndurat orice încercare la care suntem supuși. Și nu a folosit în folosul Său nicio putere care să nu ne fie oferită și nouă în mod liber. Ca om, El a întâmpinat ispita și a biruit prin puterea pe care I-a dat-o Dumnezeu. El spune: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele.” Psalmii 40:8. Pe măsură ce umbla făcând bine și vindecând pe toți cei chinuți de Satana, El le-a făcut limpede oamenilor caracterul legii lui Dumnezeu și natura slujirii Sale. Viața Lui mărturisește că ne este cu putință și nouă să ascultăm de legea lui Dumnezeu.”

„Prin omenirea Sa, Hristos a atins omenirea; prin dumnezeirea Sa, El Se prinde de tronul lui Dumnezeu. Ca Fiu al omului, El ne-a dat un exemplu de ascultare; ca Fiu al lui Dumnezeu, El ne dă putere să ascultăm. Hristos a fost Cel care, din rugul de pe Muntele Horeb, i-a vorbit lui Moise, zicând: «EU SUNT CEL CE SUNT.... Apoi a adăugat: «Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: CEL CE SE NUMEȘTE „EU SUNT” m-a trimis la voi.»» Exodul 3:14. Aceasta a fost garanția izbăvirii lui Israel. Astfel, când El a venit «în asemănarea oamenilor», S-a declarat pe Sine Însuși EU SUNT. Copilul din Betleem, Mântuitorul blând și smerit, este Dumnezeu «arătat în trup». 1 Timotei 3:16. Și nouă El ne spune: «EU SUNT Păstorul cel bun.» «EU SUNT Pâinea cea vie.» «EU SUNT Calea, Adevărul și Viața.» «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.» Ioan 10:11; 6:51; 14:6; Matei 28:18. EU SUNT este chezașia fiecărei făgăduințe. EU SUNT; nu vă temeți. «Dumnezeu cu noi» este garanția izbăvirii noastre de păcat, asigurarea puterii noastre de a asculta de legea cerului.” Hristos, Lumina lumii, 23, 24.